

New York Times Bestseller

Wildfire

A Maple Hills Novel

ไวไฟร์

HANNAH GRACE

เจนจิรา เสรีโยธิน แปล

Wildfire

HANNAH GRACE

ไอลด์ไฟร์

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิธิดา

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

Pupe chiquita

ผู้เขียน : Hannah Grace

ภาพ : Prince's Collection

ผู้แปล : เจนจิรา เสรีโยธิน

บรรณาธิการบริหาร

สัจจะ จรัสรุ่งวิธร, อรรณพ ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ฅนธิกุล

ออกแบบปก

ชวันท์ รัตนะ

จัดรูปเล่ม

กมลวานิตย์ มนตริมโนรมย์

พิสูจน์อักษร

พรรณรัตน์ ชูราษฎร์

ประสานงานการผลิต

สุริย์รัตน์ จิ๋ว, ฉัตรดนัย ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ระพีพัฒน์ ไทจำปา

Created By

Published By

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสมินอินเตอร์เนชั่นแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท ดี.เค.ปรี้นดิง จำกัด

441/56 หมู่ 2 ต.บางบ่อ อ.บางบ่อ

จ.สมุทรปราการ 10560

โทรศัพท์ 0-2115-9105

โทรสาร 0-2115-9044

ไอลด์ไฟร์

Copyright © 2023. WILDFIRE

by Hannah Grace.

Rights arranged with Brower Literary & Management, Inc., through Little Rainbow Agency, Thailand. Thai translation copyright © 2025 by IDC Premier Co., Ltd. The moral rights of the author have been asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทนั้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใด ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการ และนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อผ่านทางอีเมลที่ infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Hannah Grace

ไอลด์ไฟร์

นนทบุรี : ไอดีซีฯ, 2568.

384 หน้า

1. เจนจิรา เสรีโยธิน (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

ISBN 978-616-487-672-9

ราคา 420 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คະนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกันในเล่มที่สองของซีรีส์ Maple Hills กันแล้วนะค่ะ

หลังจากที่ไอซ์เบรกเกอร์ทำให้หัวใจของใครหลายคนละลายไปกับเบนธาน และอนาสตาเซีย ตอนนี้ก็ถึงเวลาที่เราจะพาทุกคนไปรู้จัก “รัส” และ “ออโรรา” คู่รักคู่ใหม่ที่รับรองว่าร้อนแรงไม่แพ้ใคร แต่ในขณะเดียวกันก็อ่อนโยนจนหัวใจของทุกคนอาจต้องละลายไปอีกครั้ง

สำหรับพวกเราชาวซันเด วิลด์ไฟร์คืออีกหนึ่งความรักที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ มันอาจไม่ใช่ความรักหวานซึ้งชวนฝัน แต่มันก็เป็นความสัมพันธ์ที่อบอุ่น แทรกแซมด้วยปัญหาอันหนักหน่วงของชีวิตจริง และแววตาของคนที่เคยถูกทำให้เชื่อว่า “ความรักอันแสนสวยงามอาจไม่ใช่ของเรา” แต่แล้ววันหนึ่งก็กลับเจอคนที่ทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไป

ท่ามกลางบรรยากาศของค่ายฤดูร้อนในเรื่องนี้ มันคือช่วงเวลาทั้งที่เขาและเธอได้มองเข้าไปข้างในตัวเอง ได้เติบโต ได้เริ่มต้นใหม่ และสำหรับเราทุกคน บางทีมันก็อาจเป็นดั่งนั้นด้วยเช่นกัน

เราหลงรักวิธีที่ Hannah Grace เล่าเรื่องราวของรัสและออโรมามากค่ะ และแน่นอนว่าเมื่อวิลด์ไฟร์ถูกแปลเป็นภาษาไทยผ่านนักแปลฝีมือดีอย่างคุณเจนเจนจิรา เสรีโยธิน นั่นก็ยิ่งทำให้หัวใจของเรื่องนี้ถูกถ่ายทอดออกมาได้อย่างงดงาม

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่เปิดใจให้กับความโรแมนติก ขอขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน
ตั้งแต่เล่มแรก และหวังว่าจะได้เติบโตไปพร้อมกับพวกเขาจนถึงเล่มสุดท้ายของซีรีส์
Maple Hills นะคะ

ด้วยรักและประกายไฟในหัวใจ
Sundae Publishing

คำนำผู้แปล

ถ้าคุณอ่าน Wildfire ด้วยความงงๆ ว่าใครเป็นพระเอกนางเอกกันแน่ หวังว่าขอให้รู้ไว้ว่าเราเป็นพวกเดียวกันค่ะ และถ้าบอกนักเขียนว่าเราคิดอย่างนี้ คุณ Hannah Grace ต้องปรบมือดีใจแน่ๆ เธอทำสำเร็จแล้ว เพราะคาแรกเตอร์รึสนั้น แม้ว่าจะหล่อ บิ๊ก แพน ฟังพาได้ แต่นิสัยนางเอ็ก นางเอก ฉลาด เรียบร้อย เจียบขีมิ ใจอ่อน หลอกง่าย เก็บปัญหาไว้กับตัวเอง คือ (โคตร) นางเอกละครไทยมาก ส่วนน้องออโรราของเรา นั้น สวย เช็กชีตลก แต่นิสัยดันโคตรแมน เธอจัดระเบียบความคิดตัวเองได้ดี รู้จักตัวเองและพยายามแก้ไขตัวเอง มีอะไรพูดเปิดอก ไม่หมกเม็ด ไม่แง่อนหรือซ่อนปัญหา เห็นเธอแล้วเราจะไม่รู้สึกหงุดหงิดเลย สรุปคือสบายใจไปเปละะหนึ่งว่าเราจะรักตัวละครแน่นอน

Wildfire ยังสะท้อนชีวิตวัยรุ่นอเมริกัน elite เช่นเดิม ชีวิตของนักกีฬา มหาวิทยาลัยที่ดูเหมือนจะเพอร์เฟกต์แต่ก็ยังมีปัญหาครอบครัวที่ซ่อนเร้น เป็นสิ่งที่พวกเขามักจะเก็บไว้ได้พรหมและไม่พูดมันออกมา กลายเป็นปมในใจที่ขัดขวางไม่ให้ชีวิตเดินหน้าได้เต็มที่ ส่วนคุณหนูลูกคนรวยแถมสวยอีกต่างหาก ดูเหมือนจะมีพร้อมทุกอย่าง แต่กลับไม่ได้สิ่งเดียวที่ต้องการ

ก็ชีวิตของเราเหล่าชนชั้นกลางไม่ได้เป็นแบบนั้นเสมอหรือ เราที่อยู่ภายนอกเหมือนเข้มแข็ง แต่ภายในนั้นต่างเปราะบาง

เชื่อว่าเล่มสองมีคำสาป คนอ่านคาดหวังว่าจะต้องดีเท่าหรือดีกว่าเล่มแรก

นักเขียนยิ่งกดดันเป็นสองเท่า ในฐานะผู้อ่านคนหนึ่ง รู้สึกว่า Wildfire พ้นคำสาป
นั้นแล้ว และขอแอบกระซิบ (แฟนเนทและสตาสซีกรุณาอย่าปาหนังสือใส่) ว่าชอบ
กว่าเล่มแรกอีก เอาแค่คำอุทิศของนักเขียนก็ใจเหลวแล้ว

แต่ตัวฉันในวัยเยาว์

ที่ยากเป็นตัวเลือกแรกของเขา

แต่เราที่รู้สึกว่าเป็นแค่ตัวเลือกที่สอง สาม สี่ ห้าเสมอ

มาค่อยๆ เรียนรู้วิธีเยียวยาตัวตนที่เปราะบางของเราทีละเล็กทีละน้อยแบบ
แสนหวานและไม่ร้าวรานไปพร้อมกับรัสและออโรร่ากันค่ะ

เจนจิรา เสรีโยธิน

แต่ตัวฉันในวัยเยาว์
ที่อยากเป็นตัวเลือกแรกของเขา

မာရီနာနီ

SPARKS FLY (TAYLOR'S VERSION) TAYLOR SWIFT	4:20
WILDFIRE SEAFRET	3:43
MOONLIGHT ARIANA GRANDE	3:22
ALONE WITH YOU ALINA BARAZ	3:45
CHRONICALLY CAUTIOUS BRADEN BALES	1:59
BEST PART (FEAT. H.E.R.) DANIEL CAESAR	3:29
SWEAT ZAYN	3:52
NAKED—BONUS TRACK ELLA MAI	3:17
LATE NIGHT TALKING HARRY STYLES	2:57
HARD TO LOVE BLACKPINK	2:42
PEACE TAYLOR SWIFT	3:53
YOU MILEY CYRUS	2:59
NONSENSE SABRINA CARPENTER	2:43
SLEEPING WITH MY FRIENDS GAYLE	2:48
PRETTY PLEASE DUA LIPA	3:14
DID YOU KNOW THAT THERE'S A	
TUNNEL UNDER OCEAN BLVD LANA DEL RAY	4:44
WHILE WE'RE YOUNG JHENÉ AIKO	3:56
BIGGEST FAN MADDIE ZAHM	3:01
THE ONLY EXCEPTION PARAMORE	4:27
EVERYTHING LABRINTH	2:15

รักคือการถูกแผดเผาอยู่บนกองเพลิง
มารีแอนน์ แดซูด *Sense and Sensibility* (1995)

Wildfire

บทที่ ๑

รัส

สายตาของเฮนรี่กำลังจ้องเขม็งมาทางผมจากอีกฝั่งของห้องนั่งเล่น “ฤดูร้อนของนายต้องห่วยแตกแน่”

เสียงหัวเราะดังก้องจากเพื่อนร่วมทีม เสียงดังที่สุดมาจากแมตตี บ็อบบี้ และคริส ทุกคนพูดทำนองเดียวกันเมื่อผมปฏิเสธไม่ไปไมอามีกับพวกเขาในช่วงฤดูร้อนนี้

“ช่างเป็นคำพูดสร้างแรงบันดาลใจจริงๆ เทิร์นเนอร์” ผมสวนกลับไปยังเพื่อนร่วมห้องผู้ไม่สabarmani “นายควรไปเป็นไลฟ์โค้ชวะ”

“นายจะต้องเสียใจที่ไม่ฟังฉันตอนนายติดแหง็กอยู่กับงานจับกังและกิจกรรมสร้างทีมตอนไปอบรมการเป็นเจ้าหน้าที่ในสัปดาห์หน้า” เฮนรี่ยังคงพลิกดูโบรชัวร์ของค่ายฮันนีเอเคอร์สต่อ ยิ่งพลิกดู หน้าผากของเขาก็ยิ่งย่น “เวรกลางคืนคืออะไร”

“ฉันต้องนอนในห้องติดกับกระท่อมของเด็กที่มาเข้าค่ายสัปดาห์ละสองครั้งเพื่อว่าพวกเขาต้องการอะไร” ผมพูดอย่างไม่ใส่ใจและมองดูเฮนรี่เบิกตากว้างด้วยความสยอง “แต่วันอื่นฉันก็นอนในกระท่อมของตัวเอง”

“ฉันไม่ไปแน่ๆ” เขาเอ่ยขณะโยนโบรชัวร์ลงบนโต๊ะกาแฟเหมือนเดิม “แต่ก็ขอให้นายโชคดีแล้วกัน”

“มีเรื่องแย่กว่านั้นอีกนะ” ร็อบบี้รำพึงมาจากอีกฝั่งของห้องนั่งเล่น “เช่นนาย

เนธาน นายต้องย้ายไปแคนาดาในฤดูร้อนนี้”

เนทตรงเสียงดัง เขาเอาหัวซุกผมของแฟนสาวและจมตัวลงไปในเก้าอี้เอนหลังที่ทั้งคู่นั่งอยู่ด้วยกัน “หยุดพูดเรื่องแคนาดาห่วยแตกซะทีเหอะ”

“ก็เธอเลือกเองนี่” สตาซซีบ่นพึมพำออกมา ดังแค่พอให้พวกเราทุกคนได้ยิน “เลิกทำตัวขี้แยแบบนั้นซะที เนท เธออยากเล่นให้ทีมแวนคูเวอร์นี่นา”

“ฉันขอย้ายไปแคนาดาดีกว่าต้องไปดูแลเด็กยี่สิบคนตั้งเก้าสัปดาห์” สีหน้ารังเกียจอย่างจริงจังบนใบหน้าของเฮนรี่อาจทำให้คนคิดว่าผมกำลังจะไปทำงานในโรงฆ่าสัตว์ ไม่ใช่ไปใช้เวลาช่วงฤดูร้อนเป็นที่เลี้ยงในค่ายพักแรม “นายไม่ได้คิดเรื่องนี้ให้ถี่ถ้วนเลยจริงๆ คัลลาแฮน”

อันที่จริง ผมคิดดีแล้วต่างหาก

ลูกคำหลักของฮันนีเอเคอร์สคือพ่อแม่ฐานะดีแต่มีงานยุ่งจนต้องหากิจกรรมอะไรให้ลูกทำตลอดปิดเทอมฤดูร้อนตอนที่พวกเขาต้องทำงาน ขอขอบคุณสวรรค์ที่ค่าธรรมเนียมนายที่นี้แพงหูฉี่ ซึ่งหมายความว่าสิ่งอำนวยความสะดวกจะต้องดีกว่าค่ายอื่นที่ผมเล็งไว้ และเนื่องจากเป็นงานที่ต้องดูแลเด็กหลายคน งานนี้ย่อมได้ค่าตอบแทนที่ดีและมีวันหยุดเต็มวันหลายวัน ซึ่งผมรู้ว่าเป็นสิทธิพิเศษที่หาไม่ได้ในค่ายส่วนใหญ่แน่นอน

คริสและบ๊อบบี้แนะนำให้ผมสมัครงานที่นี้หลังจากที่ผมปฏิเสธคำชวนไปเที่ยวพักร้อนกับพวกเขา โดยให้เหตุผลว่าผมต้องหางานทำ พวกเขาเคยไปที่ฮันนีเอเคอร์สตอนฤดูร้อนเมื่อสิบปีที่แล้ว และสาบานว่าที่นี้เป็นค่ายที่ดีที่สุดในแคลิฟอร์เนีย ส่วนผมก็พร้อมจะสมัครงานอะไรก็ได้ เพราะผมเริ่มมีปัญหาเรื่องเงินตั้งแต่บาร์ที่เคยทำงานอยู่ถูกตำรวจปิด โชคร้ายที่ชื่อเสียงอื้อฉาวด้านกิจกรรมน่าสงสัยและการให้บริการนักศึกษาอายุต่ำกว่าเกณฑ์เกิดผลตามมา และบาร์ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะกลับมาเปิดใหม่ได้อีก

ดังนั้นแม้เฮนรี่จะคิดว่าการตัดสินใจของผมช่างผิดมหันต์ แต่ในเมื่อทางเลือกอื่นคือการเตะฝุ่นอยู่ที่เมเปิลฮิลล์ ตกลง และถูกแม่ตื้อให้ไปเยี่ยม

มันเลยถือเป็นการเลือกที่ง่ายมาก

“สรุปว่า เฮน คือยังงั้นนายก็ยังไม่ยอมไปกับฉันอยู่ดี” ผมแหย

“ก็ยังไม่อยู่ดีวะ ขอบใจ แต่ถ้านายอยากหาเหตุฉุกเฉินปลอมๆ เพื่อหนีออกมาเมื่อไหร่ก็บอกได้เลย เดี่ยวฉันโทรหานายเอง”

เจเจเอนตัวเข้ามาใกล้เฮนรีจากโซฟาด้านหลังและดันไหล่ “เหตุฉุกเฉินเพียงอย่างเดียวที่นายจะเจอในอีกสองปีข้างหน้าะ กับต้น คือน่าจะจมจี—”

“เจเจ!” สตาสซีร้องเสียงแหลมตัดบทเขา

“อย่าคิดอกุศลสิ เธอ” เขาดำหนิ “ฉันจะพูดว่าจมจ่อเกินไปต่างหาก”

สตาสซีกลอกตาใส่เจเจแล้วชูนิ้วกลางให้เขาขณะที่เขาส่งจูบให้เธอ พลอดมือลง เธอก็จ้องมาที่ผม ริมฝีปากยิ้มน้อยๆ “เธอต้องสนุกแน่ ไม่ต้องสนใจเฮนรีหรอก แต่พวกเราที่นี่คงคิดถึงเธอ”

“เธอไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้วสักหน่อย” แมตตีทักพลางเลิกคิ้วใส่

“ส่วนนายไม่เคยได้อยู่ที่นี่เลยละ!” เธอตอบกลับและเริ่มเถียงกันว่าใครใช้เวลาอยู่ในบ้านหลังนี้นานกว่ากัน

แม้ว่าผมจะรู้สึกขอบคุณที่ได้งานทำในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน แต่มันก็รู้สึกเชิงเหมือนกันที่ต้องไปจากบ้านนี้ ในเมื่อผมเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่กับเฮนรีและรีบอบบี้เมื่อไม่นานนี้เอง มันยังรวมไปถึงเพื่อนร่วมห้องอย่างไม่เป็นทางการ ทั้งแมตตี บ็อบบี้ และคริส ที่ปรากฏตัวขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ทุกครั้งที่มีการพูดถึงอาหาร

ผมรู้สึกแปลกๆ เหมือนกันที่ได้มีห้องของตัวเองหลังจากต้องอยู่ห้องรวมกับคนอื่นในหอพักชายมากกว่าสองปี และก่อนหน้านั้นผมก็แชร์ห้องกับเอธาน พี่ชายของผม แต่ที่นี่ทำให้ผมมีความสุขขึ้นมา

นอกเหนือจากเรื่องที่ได้เห็นได้ชัดอย่างการมีพื้นที่ส่วนตัวและได้ใช้ชีวิตอยู่กับคนที่ผมชอบ ผมก็รู้สึกดีที่ไม่ต้องวางแผนล่วงหน้าว่าเมื่อไหร่จะได้ช่วยตัวเองหรือได้อีบบกับใครบ้างในบางโอกาส ซึ่งมีไม่บ่อยนัก เฮนรีช่วยเอื้อเพื่อบอกผมว่าหลังจากอยู่ข้างห้องเนทและสตาสซีมาหกเดือน เขายืนยันได้ชัดเจนว่าห้องไม่เก็บเสียง

“พวกนายสองคนจะทะเลาะกันทั้งปายเลยไหม หรือเราควรเตรียมปาร์ตี้กันเสียที” รีอบบี้ตะโกนแข่งกับสตาสซีและแมตตีที่กำลังทะเลาะกันอยู่

คืนนี้เราจะจัดงานปาร์ตี้อำลาผู้จบการศึกษา หรือที่ร็อบบี้เรียกว่าปาร์ตี้ “ไฮหัวอำลา” เขาจะเรียนต่อปริญญาโทที่เมเปิลฮิลล์และยินดีที่ยังได้ดำรงตำแหน่งผู้จัดงานปาร์ตี้อย่างภาคภูมิใจ

ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ แต่ไม่มีใครดูกระตือรือร้นจะเตรียมบ้านให้พร้อมสำหรับฝูงนักศึกษาเมเปิลฮิลล์ที่จะบุกมาในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าเลย ผมรู้ว่าพวกเขาคงรู้สึกเหมือนกับว่าชีวิตช่วงหนึ่งสิ้นสุดลง หากลองได้อยู่กับใครทุกๆ วันแล้ว สี่ปีนั้นถือว่าเป็นเวลาที่ยาวนาน แน่نونว่าสำหรับเนทและร็อบบี้มันยังยาวนานกว่านั้นอีก พวกเขาไม่เคยต้องแยกกันอยู่คนละเมือง ยิ่งเป็นคนละประเทศแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง

แต่สำหรับผมมันกลับรู้สึกเหมือนเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตอีกช่วง ผมเข้าร่วมสมาคมนักศึกษาชายตั้งแต่เริ่มเปิดเทอมเพราะผมต้องการครอบครัวที่จะไม่ทำให้ผมผิดหวังเหมือนครอบครัวที่แท้จริง ผมคิดว่าเหล่าพี่น้องนักศึกษาชายจะอยู่เคียงข้างผมทั้งในยามทุกข์และยามสุข ผมหวังว่าจะมีคนที่สามารถพึ่งพาได้ในที่สุด แต่มันไม่ได้เป็นแบบนั้น ผมรู้สึกที่ตัวเองทำผิดพลาดตอนอยู่ปีหนึ่งแต่ผมก็ยังอดทนเพราะคิดว่าคงต้องใช้เวลาลึกซึ้งถึงจะรู้สึกเหมือนได้เป็นครอบครัว ผมรู้ว่าผมทำพลาดเมื่อเกิดเรื่องพังพานสเก็ตน้ำแข็งเมื่อตอนต้นปี และคนกลุ่มเดียวที่อยู่เคียงข้างผมในตอนนั้นก็ล้วนอยู่ในห้องนี้

นับเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่สุดในชีวิตของผม ซึ่งทำให้ผมเห็นอะไรหลายๆ อย่าง ผมอดทนเก็บความอับอายของตัวเองไว้ จนวันหนึ่งเฮนรี่ถามผมว่าสบายดีไหม ผมบอกเขาไปว่าสบายดี ผมคิดว่านั่นคงจบเรื่องแล้ว แต่เขากลับบอกว่าเขารู้ว่าผมโกหก และเขาจะกลับมาเมื่อผมพร้อมจะคุยด้วย เราคุยกันเรื่องเดิมทุกสัปดาห์ จนกระทั่งผมบังเอิญไปเจอเขาในช่วงปิดเทอมฤดูหนาว

ผมพยายามกลับไปเยี่ยมบ้าน แต่ก็ทนอยู่ได้แค่ยี่สิบสี่ชั่วโมงกับคำพูดปล้ำมจับใจความไม่ได้ของพ่อที่เมาแฉหลังจากเสียพนัน กับแม่ที่แทบจะเป็นมืออาชีพในการปล่อยให้พ่อไม่ต้องรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง ก่อนผมจะกลับไปมหาวิทยาลัย เฮนรี่กำลังจะไปบ้านของพวกเขาที่มอสโกก็เพื่อไปเอาอุปกรณ์วาดรูป

พอเห็นผม เขากถามผมว่าสบายดีไหม และเป็นครั้งแรกที่ผมตอบเขาว่าไม่

หลังจากอับอายและโกรธแค้นเรื่องการพนันของพ่อจนไม่กล้าบอกใครอยู่หลายปี ทุกอย่างก็ทะลักล้นจนเหมือนการอาเจียนออกมาเป็นถ้อยคำ แม้แต่โค้ชฟอล์กเนอร์หรือเนทก็ 모르รายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวของผม แต่ผมบอกเขารู้ทุกอย่าง

เขายืนนิ่งอยู่ตรงนั้น แขนหนีบเฟรมผ้าใบขณะรับฟัง

เมื่อพูดจบ ผมรู้สึกราวกับว่าน้ำหนักอันมากมายถูกยกออกจากบ่า เขากถามผมว่าอยากกินปิกโกร่าเคนนีส์และอยู่กับเขาในช่วงวันหยุดไหม เขาไม่ตั้งคำถามเขาไม่แนะนำ เขาไม่ตัดสินผม นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมผมจึงตอบตกลงทันทีเมื่อเขากถามว่าผมอยากอยู่กับเขาและรอบบี้หรือไม่

ห้องเต็มไปด้วยความโกลาหลดังเช่นทุกครั้งเมื่อทุกคนอยู่รวมกัน บทสนทนาจากหลายวงที่ทับซ้อนกัน ยิ่งพูดก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนมักจะเข้าใจผิดว่าการที่ผมเจียบเพราะผมเป็นคนขี้อาย แต่ผมไม่ได้ขี้อาย ผมไม่คิดว่าตัวเองจะเจียบได้ขนาดนั้น แต่มันดูเป็นแบบนั้นเพราะทุกคนเสียงดังกันหมด ผมชอบการนั่งฟังเจียบๆ มากกว่าจะต้องเป็นจุดสนใจของทุกคน ต่างจากพวกเพื่อนร่วมทีมคนอื่น ๆ การเป็นจุดสนใจทำให้รู้สึกกดดันเกินไป และมีโอกาสมากเกินไปที่จะทำให้ทุกอย่างพัง ผมจึงชอบเป็นผู้สังเกตการณ์และเฝ้ามองดูทุกๆ คนมากกว่า

ผมเดินไปที่ห้องครัวเพื่อหยิบน้ำจากตู้เย็นและคว้าน้ำอีกขวดเพิ่มโดยอัตโนมัติเมื่อรู้สึกว่ามีใครอีกคนอยู่ข้างหลัง

“นายพร้อมสำหรับบาร์ต้อย่างเป็นทางการครั้งแรกหรือยัง” เจเจพูดพลางรับขวดจากมือผม

เราทั้งคู่ฟังเคาน์เตอร์ครัวแล้วมองเข้าไปในห้องนั่งเล่น “ผมคิดว่าพร้อมนะ กฎข้อเดียวคืออย่าทำให้รอบบี้โกรธ ไซ้ไหม”

เจเจหัวเราะเสียงดังขณะที่เขาเปิดฝาขวดน้ำ “บังเอิญนั่นเป็นกิจกรรมยามว่างสุดโปรดของฉันนะ แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่านายอยากโดนเคียวหนักแค่ไหนในฤดูกาลหน้า”

“ผมคิดว่าไม่ช้าโมโหเขาจะดีกว่า”

“นายรู้สึกเหมือนอยู่บ้านหรือยัง” เขาถามพลางจิบน้ำ

ผมใช้เวลาอยู่กับเจเจมากมายในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา และได้ค้นพบว่าภายใต้บุคลิกแบบตัวป่วน เขามีความเป็นพี่ชายสูงมาก หลังจากใช้เงินเก็บซื้อรถกระบะเก่าๆ ให้ตัวเองเมื่อไม่กี่เดือนก่อน ผมก็กลายมาเป็นคนช่วยขนของย้ายบ้านให้ทุกคนอย่างไม่เป็นทางการ มันรู้สึกดีเมื่อได้ทำตัวให้มีประโยชน์ ผมจึงไม่มีปัญหาอะไร จนกระทั่งโลล่าเริ่มกังวลว่าข้าวของของเธอจะบังเอิญถูกส่งไปยังที่อยู่อื่นของเนทในแวนคูเวอร์ เธอจึงวาดรูปจูลงบนกล่องทุกใบที่ไม่ใช่ของเธอหรือของสตาสซี

เจเจกับผมขับรถไปยังบ้านใหม่ของเขาในซานโฮเซ กระบะท้ายรถเต็มไปด้วยกล่องที่ตกแต่งด้วยลวดลายสุดบรรเจิด นั่นทำให้ตลอดการเดินทาง คนขับรถคันอื่นมักจะมองผมแปลกๆ เรามักจะได้เรียนรู้เรื่องต่างๆ มากมายเกี่ยวกับตัวตนของใครสักคนเมื่อติดอยู่ในพื้นที่ปิดกับเขาสักสิบชั่วโมง มันตลกดีที่เจเจล้อผมว่าผมแทบไม่เปิดเผยอะไรออกมาเลย

“เกือบแล้ว” ผมยอมรับ “ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เลย”

“จำไว้นายนายเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ ทุกคนอยากให้นายอยู่ด้วย นายเข้าใจใช่ไหม” เขาพูดเสียงเบา

ผมไม่เคยบอกพรรคพวกคนไหนเรื่องความรู้สึกหวั่นไหว แต่เจเจรู้ว่าผมจะกันตัวเองให้อยู่วงนอกไว้เสมอ ผมเคยเรียกเขาว่าเป็นคนความรู้สึกไว เขาบอกว่าเพราะเขาเกิดราศีพิจิก ผมไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันหมายความว่ายังไง

แต่ไม่ว่าอย่างไรผมก็รู้สึกขอบคุณ เป็นครั้งแรกในรอบระยะเวลายาวนานที่ผมรู้สึกว่ามีคนเข้าใจผมจริงๆ ถึงแม้ว่าผมจะรู้สึกแปลกๆ ที่ต้องยอมรับ เพราะส่วนใหญ่แล้วตัวผมเองก็ยังไม่เข้าใจตัวเองเลย

“ผมเข้าใจครับ” ผมยืนยัน เจเจบโหล่ผมก่อนจะเดินกลับไปยังที่นั่งของเขาในห้องนั่งเล่น ผมเดินตามไปช้าๆ แล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ข้างเฮนรี่

รีบบีบมือหนึ่งครั้ง ทำให้เราทุกคนนี้ถึงตอนเล่นฮอกกี้ เพราะเราจะ

หันไปตั้งใจฟังเขาทันทีตามสัญญาณเหมือนสุนัขที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี
“นี่มันฟอล์กเนอร์ฉบับจิ๋วชัดๆ ให้อย่าเหอะ” เนทบนพื้มฟ้า พลงขยับ
ตัวอย่างอี๊ดอดบนเก้าอี้

บ๊อบบี้เสริมว่า “รู้ไหมว่าตอนนี้ฉันสะดุ้งทุกทีเลยเวลาได้ยินเสียงตบมือ น่า
จะเป็นปฏิกิริยาตอบสนองจากความทรงจำฝังใจจริงๆ ะ”

“ฉันได้ยินเสียงตบมืออย่างนั้นตอนอยู่คนเดียวด้วย” แมตตีกล่าวพร้อม
พยักหน้าอย่างสามัคคี

“มะเหงกนะ” โจฮีตฮัด “นั่นเสียงคริสจากห้องข้างๆ ต่างหาก แค่ครั้งเดียว
ตอนตบแก้มกันเจ้าหล่อน แค่ครั้งเดียวเว้ย”

ร็อบบี้พื้มฟ้าอะไรเบาๆ ขณะที่คริสขำงเบาะโซฟาใสใจซึ่งรับไว้แล้วขว้าง
กลับ ความโกลาหลจึงบังเกิด

“ตอนเล่นฮอกกี้ก็ทักษะการป้องกันตัวแบบนี้หายไปไหนหมดวะโจ” เฮนรี
ถาม นั่นทำให้โจวอกแวกตั้งรับไม่ทันจนเบาะของคริสฟาดใส่หน้า

“โวย พวกเวร” ร็อบบี้บน “ถ้ามีลิงค่างตัวไหนในหมู่พวกนายเกิดสมอง
กระทบกระเทือนขึ้นมาเดี๋ยวก็ได้จัดปาร์ตี้กันพอดี เอ้า มาได้แล้ว ครึ่งนี้เป็น
ครั้งสุดท้าย”

ความเงียบปกคลุมไปทั่วห้องในทันที ขณะที่ทุกคนเข้าแถวอย่างไม่เต็มใจ
เพื่อให้ร็อบบี้บอกว่าต้องทำอะไรบ้าง แล้วก็มิวนาที่หนึ่งที่ทุกคนดูจะรับรู้พร้อมกัน
ว่า นี่คือปาร์ตี้ครั้งสุดท้ายที่พวกเขาจะได้จัดในบ้านหลังนี้

ผมกำลังเหม่ออยู่ตอนที่เจเจเริ่มหัวเราะและตะโกน “ห้าเหรียญ! พวกนาย
ติดหนี้ฉันห้าเหรียญ!”

“อะไรวะ”

“สตาร์วอร์สได้แล้ว!” เขาโอบและจูบข้างขมับเธอ “แถมก่อนดื่มเหล้าเสียอีก!
ฉันชนะแล้ว”

เธอใช้หลังมือเช็ดน้ำตาแล้วมองไปรอบๆ อย่างงุนงง “นี่พวกนายพนัน
เรื่องฉันอะไระ”

ผู้ชายทุกคนหยิบกระเป๋าสตางค์และควักแบงก์ออกมา แมตตีชักโหลขณะที่เขาพาดมันลงบนฝ่ามือของเจเจที่รออยู่ “ทางเทคนิคแล้วเราพนันกันเรื่องเธอร้องไห้”

“ไม่อยากจะเชื่อเลย เนท เธอรู้รึ?” อนาสตาเซียหันไปทางแฟนหนุ่มที่กำลังล้วงเงินออกจากกระเป๋าอย่างเงิบๆ “นายมันไอ้คนเลว พวกนายทุกคนเลวหมดเลย”

เนทยื่นธนบัตรห้าดอลลาร์ให้เจเจและดึงเธอเข้ามากอดแน่นพร้อมจูบขมับอย่างรักใคร่ “ก็เธอเล่นไม่กลั่นสักรึเลย ไม่งั้นฉันก็เอาเงินนั้นไปซื้อปีกไก่ให้เธอได้แล้ว”

“ไม่อยากจะเชื่อเลย ก็มันเศร้ามากนี่นา เดี่ยวพวกเธอก็ต้องแยกย้ายกันไปแล้ว มันเศร้าจะตาย”

“ถ้าฉันบอกเธอว่าฉันไม่ได้พนันว่าเธอจะร้องไห้ในวันนี้ เธอจะรู้สึกดีขึ้นไหม”

ดวงตาคำน้ำของเธอมองมาทางผมและยิ้มกว้าง “ขอบคุณนะมัฟฟิน เธอจะไม่อยู่ในรายชื่อคนที่ฉันเกลียด”

ผมพยักหน้ารับทราบ ปลอมยให้เธอเข้าใจว่าผมคิดว่าเธอจะไม่ร้องไห้ ทั้งที่ผมก็รู้แหละว่าเธอจะร้องไห้ ปลอมยให้เธอเข้าใจผิดไปแทนที่จะบอกเธอว่า เพราะผมไม่เล่นการพนันอย่างเด็ดขาดจะดีกว่า

“โทษที” เฮนรีขีดขึ้น “ผมก็ไม่ได้พนันนะ”

เฮนรีก็รู้ว่าอนาสตาเซียต้องร้องไห้ แต่เขาตัดสินใจว่าจะไม่เล่นพนันอีกต่อไปเพื่อแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เจเจยังคงนับเงินของตัวเองอยู่เมื่อโลล่าเดินเข้ามาพร้อมกับถุงที่เต็มไปด้วยแก้วสีแดง เธอมองไปตามแถวและนินวหน้า “นี่ยานี่ร้องไห้แล้วอะ”

“ใช่แล้ว” เสียงในห้องตอบกลับ

“บ้าจริง อนาสตาเซีย” โลล่าวางถุงลงบนตักของริอบบี้แล้วก้มลงจูบเขาก่อนเอื้อมมือไปหยิบเงินในกระเป๋าออกมา “นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่นายจะได้เงินจากฉันโจฮาล”

“จนกว่าฉันจะเล่นฮอกกี้ไม่รุ่งแล้วเปลี่ยนไปทำอาชีพในฝันของฉันแล้วกัน”
เจเจย้อน “ระบำเปลื้องผ้าไง”

“ยะ รอให้ถึงตอนนั้นก่อนเหอะ”

“ในเมื่อทุกคนเคลียร์หนี้กันหมดแล้ว ขอร้องเถอะ เริ่มงานป่วนๆ นี่กันได้
รียัง” ร็อบบีคำราม

ความเสียบแบบครึ่งก่อนหน้านี้นวนคืนมาใหม่ ความคิดเดียวกันไหลผ่านหัว
ของเพื่อนร่วมทีมแต่ละคนต่อกันเป็นทอด เนทกระแอมและพยักหน้า “ครั้งสุดท้าย”

บรรยากาศประหลาดหายไปทันทีที่โล่ระเบิดเสียงหวัหวัระ “โอเค พ่อคุณ
พ่ออเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน* ใครกันที่บอกว่าฉันดราม่า ดูพวกนายก่อนเถอะ
ตัวแม่ดราม่ากันทั้งแก๊งเลย”

*Alexander Hamilton รัฐมนตรีคลังคนแรกของสหรัฐฯ มีประวัติชีวิตที่น่าสนใจมากมายจนถูกนำมาสร้าง
เป็นละคร และเป็นตัวละครเอกในบทละครเรื่อง ฮามิลตัน ที่โล่เล่นอยู่

บทที่ 2

ออโรร่า

ฉันไม่ควรมาอยู่ที่นี่ในตอนนี แต่พวกนักบาสเกตบอลมีอะไรบางอย่างที่คอยป่วนให้ความสามารถในการหักห้ามใจของฉันพังลงทุกที

ฉันบอกตัวเองแล้วว่าจะไม่มา แอมเอมิเลียยังรอฉันอยู่ที่บ้านของพวกทีมฮอกกี้แล้วด้วยซ้ำ ฉันจึงไม่รู้ว่าทำไมถึงปล่อยให้ตาบ้าไรอัน รอทเวล ดึงฉันออกจากแผนเดิมและแะมาที่นี้ได้ ผู้ชายตัวสูงล่ำที่ใช้มือเก่งมีบางอย่างที่ทำให้ฉันอ่อนปวกเปียก มันคือปริศนาอันยิ่งใหญ่ของชีวิตที่ผู้หญิงครึ่งหนึ่งในเมเปิลฮิลส์กำลังพยายามหาทางแก้มันอยู่ หากดูจากจำนวนผู้หญิงที่มาแออัดกันในงานปาร์ตี้

เพราะมีผู้เล่นหลายคนในทีมสำเร็จการศึกษา คินนี่จึงเป็นงานเลี้ยงสุดท้ายของพวกเรา ไรอันกับฉันบอกลากันสี่ครั้งเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว แม้ว่าเราจะเยี่ยมมากแต่เราทั้งคู่ต่างรู้ว่าเขาจะไม่ติดต่อมา เขาจะเข้าคัดตัวกับทีมบาสเกตบอลเอ็นบีเอในเดือนหน้า และฉันก็จะไม่มานั่งหลอกตัวเองหรือกว่า จะได้รับเชิญให้ไปนั่งขอบสนามเร็วๆ นี้ แต่ความจริงข้อนั้นก็ไม่ได้หยุดฉันเอาไว้ ถึงจะรู้แบบนี้ ฉันก็ยังแะมาที่นี้เพียงแค่ว่าเพราะเขาชวน ซึ่งมันก็บอกอะไรหลายอย่างเกี่ยวกับตัวฉันได้มากกว่าตัวไรอันเสียอีก

ฉันกำลังนั่งเจิบๆ อยู่ในมุมสงบของห้องครัว ดื่มไปเรื่อยๆ พร้อมกับทบทวนชีวิตของตัวเอง เมื่อมีคนที่ฉันหวังว่าจะไม่ต้องเห็นหน้า เลื้อยตามเคาน์เตอร์มาอยู่ข้างฉัน ฉันกอดตามตามสัญชาตญาณทันทีที่เมสัน ไรท์อำปาก แต่นั่นมันก็

ไม่ได้ช่วยทำให้เขาเลิกยุ่งกับฉันได้เลย

เขาแย่งเครื่องดื่มของฉันไปจากมือและยกขึ้นจิบ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขารู้ว่าฉันเกลียด “กำลังมองหาเหยื่อรายต่อไปอยู่หรือ โรเบิร์ตส์”

พระเจ้า ฉันเกลียดหมอนี่ “ถึงเวลาเข้านอนของนายแล้วไม่ใช่หรือ ไรท์”

สายตาเขากวาดตามร่างฉันและยิ้มเยาะจนฉันส้ารอกอยู่ข้างใน “นั่นเป็นคำเชิญชวนหรือ”

โชคดีที่ฉันไม่มีปัญหาในการควบคุมตัวเองเมื่ออยู่ใกล้นักบาสเกตบอลคนนี้ “เชิญชวนให้ไปตายซะแล้วปล่อยฉันไว้คนเดียวนะหรือ ใช่เลย”

เขาหัวเราะคิกคัก ความคิดที่ว่าเขามีความสุขกับทุกเรื่องช่างทำให้ฉันหงุดหงิด ฉันไม่รู้ว่าหมอนี่ได้ความมั่นใจมาจากไหนมากมาย แต่น่าจะเอามั่นใส่ขวดขาย ฉันไม่เคยรู้จักใครโดยเฉพาะเด็กปีหนึ่งที่ล้าพองได้เท่าเจ้าเด็กนี้

เขายื่นเครื่องดื่มคืนให้ฉันแล้วโน้มตัวเข้ามาใกล้อีกหน่อย “เธอรู้ใช่ไหมว่าการเล่นตัวทำให้ฉันเกิดอารมณ์”

“ฉันไม่ได้เล่นตัวนะเมสัน นายไม่มีทางได้แถมฉันหรอก”

“เพราะอะไรล่ะ”

“นอกจากเรื่องที่ว่าฉันทนนายไม่ได้นะหรือ เพราะนายยังเป็นเด็กปีหนึ่งไง”

“เธออายุมากกว่าฉันแค่สี่เดือน” คิ้วของเขาขมวดเข้าหากันด้วยความหงุดหงิด เพราะพระเจ้าห้ามไม่ให้ผู้หญิงคนหนึ่งรีบคุกเข่าต่อหน้าเขา

“นาย เป็น เด็กปีหนึ่ง” ฉันพูดซ้ำ

เขาไม่เคยเชื่อว่าจะมีผู้หญิงคนไหนไม่สนใจเขา ส่วนหนึ่งเพราะเขามีเสน่ห์มาก แต่ส่วนใหญ่แล้วมันเป็นเพราะเขาเป็นคนหลงตัวเองเป็นบ้า เขาดูเหมือนร็อกสตาร์ตามแบบฉบับมากกว่านักบาสเกตบอล ตัวสูง ผมดำ ตาสีฟ้าเจิดจ้า ผิวซีด มีรอยสักลวดลายประณีตประดับแขนและหลัง ฉันถอนใจแล้วกระดกเครื่องดื่มที่เหลือจนหมด “ฉันไม่ชอบคนอายุน้อยกว่า”

“ระวังนะเจ้าหญิง” เขาใช้มือปิดปากหัวเราะ ฉันหรีด่า “ปมเรื่องพ่อของเธอเริ่มไพล่ออกมาแล้ว”

“ปมเดียวที่ฉันมีตอนนี้คือนาย” ฉันอยากจะบิบบอกเขา แต่ด้วยความที่รู้จักเมสัน เขาคงมโนเอาเองว่านั่นเป็นการโหมโรง “ไหนๆ ก็พูดถึงพ่อแล้ว ผู้อำนวยการสกินเนอร์เป็นยังไงบ้าง”

แม้ศัตรูตัวฉกาจของฉันจะจงหองแค่ไหน แต่เขามีจุดอ่อนอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือพ่อของเขา ไม่มีใครรู้ว่าพ่อของเมสันเป็นหัวหน้าฝ่ายกีฬาของเมเปิดฮิลล์ และเขาต้องการให้มันเป็นความลับต่อไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงใช้นามสกุลเดิมของแม่ คุณคงคิดว่าการที่เราทั้งคู่มีเรื่องพ่อจะทำให้เราต่อกันติด แต่เมสันกับฉันไม่เคยเข้ากันได้ และไม่มีวันที่มิตรภาพจะพัฒนาต่อไปในภายภาคหน้า ฉันบอกได้อย่างมั่นใจเลยว่าฉันจะอดทนรอเพื่อเห็นความล่มจมของเขาเสมอ

“ดีใจที่ได้รู้ว่าฉันเป็นหัวข้อสนทนาตอนเธอกับไรอันนอนคุยกัน” รอยยิ้มมันทันทีเป็นเอกลักษณ์ของเขาเปลี่ยนเป็นบุดบังทันที เขาเอื้อมมือไปหยิบขวดเหล้าที่ใกล้ที่สุด “ฉันจะย้ายเข้าไปอยู่ในห้องของไร เขาบอกเธอแล้วใช่ไหม ฉันจะไม่เปลี่ยนรหัสเข้าห้องด้วย เธอจะรู้ว่าจะต้องเข้าห้องยังไง”

เจ้าเด็กนี้ไม่รู้ว่เมื่อไหร่ที่ควรหยุด “แหม น่ารักจัง แต่ถามจริงๆ ถေးเมสัน นายเอาเบอร์โทรฉันให้พ่อนายได้ไหม เขาหล่อดีนะ” หล่อซะไม่มี “และฉันก็อยากให้คนช่วยเอาตำแหน่งในทีมบาสเกตบอลมาประเคนให้ด้วย”

“หยุดเลยออไรรา” เขาตะคอกกลับมาพร้อมกับกระแทกขวดลงบนเคาน์เตอร์แล้วเดินออกไปที่สวน

“ระวังหน่อยเจ้าหญิง!” ฉันตะโกนไล่หลังเขาไป “ปมเรื่องพ่อของนายเริ่มโผล่แล้ว”

มีแขนมาโอบเอวฉันจากด้านหลัง ฉันกำลังเตรียมพร้อมจะต่อยจนกระทั่งได้ยินเสียงทุ้มลึกที่คุ้นเคย “ฉันจะไม่ประกันตัวเธอออกมาถ้าเธอฆ่าเขา”

“เขาบอกว่าฉันมีปมเรื่องพ่อ” ไรอันดูงุนงงเมื่อฉันหันไปเผชิญหน้ากับเขาในอ้อมแขน รวากับเขาไม่แน่ใจว่าบทสนทนานี้ควรจะไปต่อในทิศทางไหน “มันโอเคเฉพาะตอนที่ฉันเป็นคนพูดเอง”

เขาพยักหน้าเข้าใจในที่สุด “เข้าใจแล้ว แล้วเธอไปพูดอะไรให้เขาไม่โหละ”

“ฉันเลยขอเบอร์พ่อเขา ฉันจะได้มีตำแหน่งให้เล่นในทีมบาสเกตบอลไง”

“รอรี~” เขาลากเสียง “รี” ยาว แบบที่ทำให้ฉันรู้เลยว่าตัวเองกำลังจะมีปัญหา “เธอก็รู้นั่นเป็นความลับ เขาเป็นเด็กน้อยอ่อนไหวในคราบแบบบอยกวนโอ๊ยเท่านั้นเอง”

ไม่ใช่ความผิดของฉันที่เมสันมีความสัมพันธ์ไม่ดีกับพ่อของเขา นี่มันไม่ได้ทำให้เขาพิเศษอะไรสักหน่อย และฉันก็ไม่เคยพูดคำว่าเด็กเส้นเลยด้วยซ้ำ “ถ้าเป็นความลับ ทำไมนายถึงบอกฉันล่ะ”

ไรอันก้มลงมาจูบหน้าผากฉันอย่างอ่อนโยน “เพราะฉันรู้ว่าเธอเกลียดเขา และตอนนั้นฉันกำลังพยายามจะเข้าไปอยู่ในกางเกงเธอไง”

“อืม ฉันก็ยอมให้นายเข้ามาอยู่แล้ว”

ฉันคงยอมให้ไรอัน รอทเวล เข้ามาในกางเกงฉันวันไหนก็ได้ในสัปดาห์ อันที่จริงฉันยอมให้ไรอัน รอทเวล เข้ามาในกางเกงของฉันหลายๆ วันต่อสัปดาห์เลยก็ได้ ไรอันเป็นคนที่เยี่ยมมาก อาจเพราะอย่างนี้ฉันจึงยอมเผชิญกับความโกรธเกรี้ยวของเอมิเลียเพื่อจะได้พบเขาเป็นครั้งสุดท้าย

ความคาดหวังต่อผู้ชายของฉันต่ำมาก ต่ำจนมันน่าจะอยู่ระดับเดียวกับขุมนรก แต่ไรอันเป็นคนดีคนหนึ่ง และความสัมพันธ์แบบเช็กส์ที่ไม่ผูกมัดในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมาก็สนุกดีอยู่เหมือนกัน

เขาค่อนข้างขึ้นชื่อเรื่องเช็กส์แบบไม่ผูกมัด ฉันเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าเขาควรได้รับรางวัลจากมหาวิทยาลัยที่ได้ให้บริการเติมความสุขแก่พวกสาวๆ ตลอดเวลาสี่ปีที่เรียนที่นี่

ควรสร้างรูปปั้นเชิดชูเกียรติให้เขาเลยด้วยซ้ำ

บางทีฉันอาจจะลองไปถามพ่อของเมสันเรื่องนี้ดู

นิ้วของเขาสอดเข้ามาใต้กางฉัน เขยหน้าฉันขึ้นและดึงฉันออกจากห้วงความคิด “ฉันจะคิดถึงเธอนะ โรเบิร์ตส์”

คำตอบค้างอยู่ในลำคอ คำพูดอย่าง “ฉันจะคิดถึงนายเหมือนกัน” หรือแม้แต่คำง่ายๆ อย่างคำว่า “ขอบคุณ” ก็น่าจะเพียงพอ แต่คำพูดเหล่านั้นกลับไม่

หลุดออกมา ฉันเกลียดที่แค่คำพูดแสดงความรักเพียงไม่กี่คำกับท่าที่เป็นมิตรอีกเล็กน้อย หรือสัญญาณอะไรก็ได้ที่บอกว่าช่วงเวลาที่เราใช้ร่วมกันมีความหมายบ้าง สามารถทำให้ฉันรู้สึกหวั่นไหวได้ขนาดนี้

ความสัมพันธ์ของเราเป็นเรื่องทางกายล้วนๆ ใช่ว่าเขาจะไม่เคยชวนให้ฉันค้างคืนหลังจากมีอะไรกัน แต่ฉันก็รู้สึกดีที่ได้ยินว่าเขาจะคิดถึงฉัน แม้ว่าเขาจะบอกแบบนั้นกับผู้หญิงอีกเป็นโหลก็ตาม

เขาถอนใจราวกับได้ยินความคิดที่ฟุ้งซ่านและดึงตัวฉันเข้าไปกอด ชูหน้ากับผมของฉัน “ฉันต้องอิจฉานคนที่รู้ว่าในหัวเธอคิดอะไรอยู่เวลาเธอทำหน้าแบบนั้นแน่ๆ พาหมอนั่นไปดูฉันแข่งสเก็ตเกม ฉันจะได้ขว้างบอลใส่หัวมัน”

“ฉันคิดว่านายกับฉันไม่ต้องกังวลเรื่องนั้นหรอก”

เขาหัวเราะกับผมของฉัน ยังกอดไม่ปล่อย “ฉันมันแค่ของแก้ขัด เป็นคนที่เธอนอนด้วยก่อนที่จะเจอรักแท้เท่านั้นแหละ”

“ตามสถิติแล้ว ก็คงเป็นอย่างนั้นแหละถ้าเรานอนกับทุกคน”

“เชื่อฉันเถอะโรเบิร์ตส์ ฉันรับประกันคืนเงินให้เลยก็ได้ เธอต้องพบตอนจบที่มีความสุขแน่”

“พระเจ้า ไรอัน อย่าทำให้ฉันอารมณ์อ่อนไหวตอนกำลังจะไปงานปาร์ตี้ของพวกเขา นายก็รู้ว่าเวลาเศร้ามันจะทำให้ฉันหื่น”

เขาหัวเราะขณะที่เราผละจากกันอย่างลังเลและถอยกลับไปหนึ่งก้าว “ถ้าเธอพูดว่าเวลาเศร้าทำให้เธอหื่นอีกสองรอบ เมสันคงโผล่มาเหมือนบีเทิลจู๊ตส์”

ฉันกลอกตาขณะมองหาศัตรูตัวฉกาจ เห็นเขากำลังสร้างความกระอักกระอ่วนให้คนอื่นอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามของห้อง และอยู่ไกลเกินระยะได้ยิน “นายเอาเขาไปด้วยได้ไหม ฉันคงรับมือเขาไม่ไหวถ้าไม่มีนาย”

เขาทักผมให้ฉัน “เธอบอกว่าอยากเปลี่ยนแปลงตัวเองในช่วงฤดูร้อนนี้ บางทีเธออาจกลับมาจากค่ายและทนเขาได้ เธอจะมีประสบการณ์ในการรับมือกับเด็กมากขึ้น”

*Beetlejuice ซีรีส์ “ผีขี้จู้” ของทิม เบอร์ตัน หากพูดชื่อบีเทิลจู๊ตส์สามรอบ ผิดคนนี้จะปรากฏตัวออกมาและช่วยเหลือผู้ที่เรียก แต่จะช่วยเหลือวิธีที่แปลกๆ

“ฉันบอกว่าอยากเลิกพวกนิสัยที่อึดอัดที่ชอบบ่นทำลายตัวเอง แต่ไม่ได้บอกว่าจะเปลี่ยนมากพอที่จะเลิกเกลียดเมสัน”

“บางทีเธอน่าจะเปลี่ยนจากอ่านนิยายโรมานซ์ร่วมสมัยมาอ่านหนังสือพัฒนาตนเองบ้าง”

ฉันหรีตา “แค่จบปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษหนึ่งใบ แค่นั้นนายคิดว่าตัวเองจะมีคุณสมบัติพอที่จะเริ่มแนะนำหนังสือได้เลยเหรอ”

“เธอพูดถูก โรเบิร์ตส์ ฉันควรอยู่ในเลนของฉันดีกว่า”

คำอ้ำอวยยังคงลอยคว้างอยู่ในหัว แต่ฉันไม่อาจฝันพูดมันออกมาได้ “นายจะส่งข่าวบอกฉันว่าการคัดตัวเป็นยังงัยบ้างใช่ไหม”

ไรอันจับหน้าผากฉันเป็นครั้งสุดท้ายแล้วพยักหน้า “แน่นอน อย่าหาเรื่องใส่ตัวล่ะ”

“ฉันไม่ได้ทำอย่างนั้นเสมอเหรอ”

“ก็ไม่ใช่สิ” เขาหัวเราะ “นั่นแหละปัญหา”

เอมิเลียรออยู่ตอนที่ฉันก้าวออกจากรถอุเบอร์ ทำหน้าบึ้งไม่สบอารมณ์ในแบบที่ฉันรู้จักและชอบมาก “เธอมาสาย”

เป็นเรื่องยากที่จะกลัวเอมิเลียในเมื่อเธอดูเหมือนนางฟ้า ตามความหมายเป๊ะ ผมหยักศกสีน้ำตาลอ่อนของเธอถูกเป็นเปียเหมือนมงกุฎ ปลายจมูกและแก้มของเธอยังคงแดงจากแดดเผา หลังจากเผลอหลับไปในสวนเมื่อวานนี้ ผิวส่วนอื่นยังคงซีดขาวเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ฉันไม่แน่ใจว่าเธอทำอะไรถึงได้เกรียมแค่ที่หน้า แต่ฉันจะไม่พูดถึงเรื่องนั้นในตอนนี้อะไร “จะช่วยไหม ถ้าฉันบอกว่าเธอสวยขนาดไหน”

มันไม่ได้ช่วยอะไรเลย เธอทิ้งฉันไปในวินาทีแรกที่เราเดินผ่านประตูบ้านของทีมฮอกกี้และผ่านของที่ดูเหมือนคัตเอาต์กระดาดแข่งขนาดเท่าตัวจริงของทีมฮอกกี้

เราไม่ค่อยได้ไปงานปาร์ตี้พวกนี้ แม้ว่ามันจะโด่งดังไปทั่วมหาวิทยาลัย

ก็ตาม เนื่องจากเอมิเลียชอบงานที่จบก่อนเที่ยงคืน และฉันชอบบาสเกตบอลมากกว่า แต่เจเจ เพื่อนคนหนึ่งของเธอจากกลุ่ม LGBTQIA+ กำลังจะย้ายไปทางเหนือเพื่อเล่นฮอกกี้อาชีพและเธอสัญญาว่าจะมาบอกลา

แน่นอน ฉันตกลงยอมมาด้วยเพราะฉันเป็นเพื่อนที่ดี แต่ที่จริงแล้วเพราะเธอสัญญาว่าจะเลี้ยงพิชซ่ามั่งสวีทระหว่างทางกลับบ้านด้วยต่างหาก นี่ทำให้ฉันกังวลขึ้นมานิดหน่อยว่าการมาสายจะทำให้เธอไม่เต็มใจเลี้ยงพิชซ่าหรือเปล่า

แม้ที่นี่จะมีผู้คนมากมายแต่มันกลับให้ความรู้สึกอบอุ่นเหมือนบ้านอย่างประหลาด ทั้งที่เป็นหอพักที่เต็มไปด้วยนักกีฬาฮอกกี้ รูปใส่กรอบบนผนังเป็นรูปของกลุ่มผู้ชายและมีผู้หญิงอยู่สองคน เบาะโซฟาที่ดูไม่ล้นสมเชื้อโรคมักพอจะถึงขั้นก่อสงครามชีวภาพ และถ้าสายตาฉันไม่หลอกตัวเอง ก็คงมีใครบางคนดูตุ่นทำความสะอาดที่นี่

นั่นที่รองแก้วไซไหนนะ

ขณะฝ่าฝูงชนอย่างยากลำบากและงงววยอย่างมากที่พื้นไม่เหนียวเหนอะ ฉันรู้สึกกระหายน้ำ จึงมุ่งหน้าไปยังสถานที่โปรดของตัวเองในทุกงานปาร์ตี้ นั่นคือห้องครัว เคาน์เตอร์เกาะกลางขนาดใหญ่เต็มไปด้วยขวดเหล้าและน้ำอัดลมที่หมดไปครึ่งขวดแล้ว ฉันมองสำรวจตู้ต่างๆ เพื่อพยายามเดาว่าตู้ไหนน่าจะเป็นตู้ใส่แก้วมากที่สุด

ไม่ว่าจะปาร์ตี้หรือไม่ ฉันก็ดูสารคดีเกี่ยวกับทะเลมามากพอเกินกว่าจะใช้แก้วพลาสติกได้ ฉันแอบแ้มดูตู้ใบหนึ่งอย่างลึกลับแต่กลับพบเพียงแก้วช็อตเท่านั้นเท่านั้นจริงๆ

ไม่มีอะไรนอกจากแก้วช็อตในตู้ใบนั้น

ตู้ที่สองเป็นตู้ใส่ซาม ฉันกำลังจะคิดว่าตู้ที่สามเป็นตู้ที่ใช่หรือไม่ ในขณะที่ฉันรู้สึกว่าเป็นเหมือนโกลดิล็อกส์* อยู่ ก็มีคนมากระแอมข้างตัว “เธอเป็นขโมยเหรอ”

ขณะมองข้ามบานตู้และรู้อยู่แก่ใจว่าหน้าของฉันต้องมีสีเหมือนไฟแดงแน่ๆ

*นิทานเรื่องโกลดิล็อกส์กับหมีสามตัว เป็นเรื่องของเด็กหญิงผมทองเข้ามาในบ้านครอบครัวหมี และมากินอาหารลงนั่งเก้าอี้และนอนเตียงของพวกหมีจนเจอเตียงที่เหมาะสมกับตัวเอง

ฉันเห็นชายหนุ่มที่เพิ่งจับฉันได้คาหนังคาเขา ฉันสูงร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร และสูงขึ้นอีกเมื่อใส่รองเท้าส้นสูง แต่เขาก็ยังสูงกว่าฉัน อย่างไรก็ตาม ตัวเขากลับมีบางอย่างที่ไม่น่ากลัวเลย กล้ามเนื้อต้นแขนของเขาพองคับแขนเสื้อยืดสีดำ เนื้อผ้ารัดหน้าอกกว้างตึง ทว่าเครื่องหน้ากลับดูนุ่มนวล มีโรคราเล็กน้อยตามแนวกราม ดูเหมือนความละเอียดอ่อนบนใบหน้าของเขาจะไม่เข้ากับส่วนอื่นของร่างกาย ผมสีน้ำตาลอ่อนของเขาเสียชั้นเผยดวงหน้า และในที่สุดเมื่อฉันมองจ้องไปที่ดวงตาสีน้ำเงินแซฟไฟร์ของเขา สายตาคู่นั้นก็จ้องกลับมา มีบางสิ่งที่คุณไม่แน่ใจแต่สนใจใคร่รู้ฉายอยู่ภายใน

นี่คงเป็นการเจอหนุ่มหล่อครั้งที่เป็นที่สุดในชีวิตของฉัน

ฉันยิ้มให้เขาอย่างไร้เดียงสาที่สุด “เรียกว่าขโมยได้หรือถ้ายังไม่ได้ออกจากที่นั่นเลย”

“โอ้ พระเจ้า ฉันน่าจะเรียนกฎหมาย” ริมฝีปากของเขาขยับขึ้น ลึกยืมปรากฏขึ้นข้างปากขณะที่เขาพยายามกลืนหัวเราะ “ฉันนึกว่าการขโมยคือการเอาสิ่งของที่ไม่ใช่ของตัวเองไป”

“งั้นถ้าเจ้าของไม่มาเจอล่ะ”

“ถ้าเจ้าของไม่มาเจอก็ต้องถือว่าหละหลวมเอง” เขาพูดพลางเอามือลูบท้ายทอย ฉันพยายามมองหน้า พยายามไม่มองที่แขนลำบึกของเขา แต่ฉันมันอ่อนแอ “เธอกำลังหาอะไรอยู่”

เขาเดินเข้ามาหาฉัน กลืนไม้จันทน์และวานิลลาโซมาตะจุมูกฉัน เขาเอามือปิดบานตู้ที่ฉันเกาะอยู่เบาๆ

ฉันกำลังหาอะไรนะ อ้อ “แก้วน้ำ”

“มีแต่แก้วพลาสติกกนะ โทษที”

“รู้ไหมว่ามีพลาสติกถูกทิ้งลงมหาสมุทรมากขนาดไหน คนที่อยู่ที่นี้ไม่รู้เลยสินะ” นี่น่าจะเป็นบทสนทนาเกี่ยวกับแก้วที่ยาวที่สุดของฉัน อาจเป็นบทสนทนาที่ยาวที่สุดที่คนเราจะคุยกันเรื่องแก้ว แต่ฉันพบว่าตัวเองกำลังคิดว่าจะหยิบเครื่องครัวอะไรขึ้นมาอีกดีเพื่อให้มีเรื่องที่จะได้คุยกันต่อ

“ฉันอาชญากรรมนี้ก็เพื่อปลาลามเธอ”

“ไม่ใช่แค่ปลาลามแต่หมายถึงปลา เต่า วาฬด้วย ทุกอย่างรวมหมด” เขาหลับตาลงขณะกลืนยิ้มและส่ายหน้า “อาจจะมีหมึกยักษ์อีกสักตัวหรือสองตัวก็ได้ การทำความดีของฉันไม่แบ่งแยก”

เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง มือของเขาจับบานตู้อีกครู่หนึ่งก่อนจะเดินอ้อมฉันไปยังตู้ใบที่หกและเปิดมันออก เผยให้เห็นชั้นวางที่เต็มไปด้วยแก้วไม่เข้าชุดกัน “อย่าเอาไปขว้างใส่ใครล่ะ ไม่งั้นเราทั้งคู่เดือดร้อนแน่”

ฉันเขย่งเท้าแล้วหยิบแก้วที่มีตราสัญลักษณ์เมเปิลฮิลล์และอีกแก้วที่เขียนว่า “เพื่อนฉันไปงาน LA Pride แล้วฉันได้แค่แก้วใบนี้” ให้เอมิเลีย

“นายหาเจอเร็วมาก เคยมาขโมยของที่นี้หรือเปล่า” หยุดพุดสักทีเถอะออโรร่า

ฉันวางแก้วลงบนเคาน์เตอร์แล้วหยิบขวดเหล้าที่อยู่ใกล้ที่สุดขึ้นมา รินเหล้าในขวดใส่สิ่งที่ฉันขอเรียกว่าแก้วแห่งชัยชนะก็แล้วกัน ชายแปลกหน้าผู้อารีหัวเราะและเปิดขวดน้ำอัดลมแล้วเลื่อนมาทางฉัน เขารอจนฉันกำลังจะรินแล้วตอบว่า “เปล่า ฉันอยู่ที่นี้”

เวร คำพูดของเขาทำเอาฉันตั้งตัวไม่ทันจนเทน้ำอัดลมพลาดจากขอบแก้วของเหลวซ่าเหนียวเหนอะหนะลงบนเคาน์เตอร์ ชายช่วยช่วยซ้อนจริง ๆ “ขอโทษ ขอโทษ ขอโทษจริงๆ”

ก่อนที่ฉันจะมีโอกาสโต้ตอบ เขาก็เอาผ้าเช็ดจานเช็ดน้ำออกให้ “ฉันขอ—”

“ไม่ต้องห่วง” เขาพูดขัดเบาๆ ก่อนที่ฉันจะพูดขอโทษอีกครั้ง “แต่น้ำอัดลมเอง ยืนตรงนั้นแหละจะได้ไม่เลอะ”

ฉันทำตามที่เขาบอกและดูเขาพ่นสเปรย์ฆ่าเชื้อพร้อมกับทำความสะอาดเคาน์เตอร์อย่างหมกมุ่นท่ามกลางคนเมาและไม่รู้วิธีไหนอีกที่ยังคงพยายามซิงเครื่องดื่มของตนเอง เมื่อเช็ดเสร็จ เขาหยิบขวดน้ำอัดลมและรินใส่แก้วทั้งสองอย่างระมัดระวังแล้วยื่นให้ฉัน

“นายคงเป็นคนที่ดีุดุ่นที่นี่สินะ” ฉันพิมพ์

“อะไรนะ”

“ไม่มีอะไร ขอขอบคุณ... และขอโทษอีกครั้ง”

เขาฟังเคาน์เตอร์ “ขอโทษเรื่องไหนล่ะ เรื่องที่ละเมิดกฎอย่าเข้าใกล้ตู้ของเรา หรือเรื่องที่ทำครัวละเทะ”

ฉันกดดอกและบ้วนปากล้อเลียน “ก็ไม่เห็นมีป้ายบอกเลย”

คราวนี้เขาหัวเราะจริงจัง เสียงก้องต่ำในอกฟังดูจริงจัง ฉันสังเกตเห็นสายตาที่เขามองฉัน เขากวาดตามองจากหัวจรดเท้าอย่างระมัดระวัง ความสนใจของเขาทำให้ร่างของฉันสะท้าน และที่แย่ที่สุดคือฉันอยากได้ความสนใจแบบนั้นมากกว่านี้ “ฉันว่าเธอก็ดูไม่เหมือนคนที่สนใจป้ายเตือนอยู่แล้ว”

“ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ” ช่างเป็นคำถามล้วงลึก ฉันรู้ เขาเองก็รู้ พวกคนที่ฉันคิดว่าเป็นเพื่อนร่วมทีมของเขาซึ่งโฉบมาใกล้เพื่อแอบฟังก็รู้ “ตอบดีๆ ละ เรามีผู้ชม”

เขาขมวดคิ้วขณะหันมองไปด้านหลัง พอหันกลับมาทางฉัน ใบหูของเขาก็เริ่มเป็นสีชมพู ผู้ชมแยกย้าย แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้ลายความมั่นใจของชายคนนั้นจู่ๆ ก็อายแบบนั้นน่ารักเป็นบ้า ฉันเคยชินกับการถูกจิบ แต่ฉันไม่คิดว่าจะมีใครหน้าแดงต่อหน้าฉันเลย ฉันอยากรู้ว่าเขามีความประทับใจแรกพบต่อฉันอย่างไร ฉันอยากให้เขาจ้องมองฉันแบบเมื่อสามสิบวินาทีที่แล้ว ตอนนี้นั้นรู้สึกอยากฆาตกรรมผองเพื่อนของเขาขึ้นมาทีเดียว

ฉันกำลังจะโผล่ออกไปและถามเขาตอนมีมืออุ่นๆ มาวางบนแขนและเอมิเลียปรากฏตัวขึ้นจากด้านหลัง “ฉันหิวน้ำมาก” เธอเหลือบมองมิสเตอร์อาร์กับฉันแล้วยืมให้เขา “สวัสดี ฉันเอมิเลีย”

เขาพยักหน้าให้อย่างสุภาพ “สวัสดี ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันรัส”

“นายคือรหัสคนนั้นของเจเดนใช่ไหม” เอมิเลียถามขณะหยิบเครื่องดื่มแล้วกลอกตามองฉันเมื่ออ่านสโลแกนบนแก้ว

ดูเขาเกือบจะชินเมื่อนึกถึงสิ่งที่เอมิเลียเพิ่งพูดไป พ่อคุณเอ๊ย ทำไมน่ารักอย่างนี้ “อืม ใช่ ฉันคิดอย่างนั้นนะ ฉันไม่คิดว่าเจเจจะรู้จักใครที่ชื่อรัสอีก”

เขาหลับท้ายทอยอีกครั้ง ชายเสื้อยืดเผยให้เห็นผิวสีแทนวับแวมจนสมองอันเห็นกระหายของฉันทึ่งเสียศูนย์ไปเลยทีเดียว “ฉันท้อโรร่า” ฉันทโผล่ออกไป แทบจะเป็นเสียงตะโกน

เอมิเลียหันมามองฉัน สีหน้าสับสนปนอับอาย ฉันเลือกที่จะไม่สนใจและกระดกเครื่องดื่มของตัวเอง ให้อวดก้าบาดคอช่วยล้างความอับอายเฉียบพลันที่ผุดขึ้นมา สายตาของรัสจับจ้องฉันขณะที่ฉันกำลังลดแก้วลงและมองเขาอีกครั้ง

แน่ะ โชว์ลักยิ้มอีกแล้ว

เอมิเลียส่งเสียงกระแอม ฉันบังคับตัวเองให้หันมองเธอ เธอจึงกลับเหมือนเตรียมจะจับฉันทรมานเพราะเรื่องนี้ที่หลังอย่างแน่นนอน “ฉันมาบอกเธอว่าเกมเจงก้าสายเมา* ในห้องนั่งเล่นจะเริ่มแล้ว ถ้าเธออยากเล่น”

“เจงก้าสายเมาเหรอ”

“พวกนั้นจะติดคำทำบนบล็อกบางอัน” รัสอธิบาย “รีอบบี้และเจเจชอบทำให้เกมน่าสนใจ”

เอมิเลียอุทานอย่างไม่จริงจัง “ฉันนึกแล้วว่าเราต้องมีเอี้ยวแน่ พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่ามันทำอะไรบ้าง รอรี เดียวไปเจอกันข้างโนนะ”

ฉันพยักหน้าแล้วเธอก็หายไป ทั้งฉันไว้กับเพื่อนใหม่ “ที่ว่่าน่าสนใจนี้ขนาดไหนเธอ”

เขายิ้มมุมปากอีกครั้ง คุณพระคุณเจ้า ไม่มีเหตุผลที่ฉันจะอยากจูบกับใครสักคนเพียงเพราะเขายิ้มมุมปาก แต่การที่เขาเดี๋ยวก็นั่นใจเดี๋ยวก็นั่นใจกำลังทำอะไรบางอย่างกับฉัน

รัสจิบเบียร์ยาวนานขณะกำลังพิจารณาคำถาม ฉันรอ ฉันน่าจะรู้สึกอับอายมากกว่านี้ที่ยึดติดคำพูดของผู้ชายแบบหน้าด้านๆ แต่ผู้ชายคนนี้ทั้งโคตรหล่อและค่อนข้างจะซี้ฮาย ฉันจึงคิดว่าให้ความกังวลเหล่านั้นเป็นปัญหาของนักบำบัดในอนาคตของฉันไปก็แล้วกัน

“ทำไมเธอไม่มากับฉันแล้วดูด้วยตาตัวเองล่ะ”

*Drunk Jenga เกมต่อบล็อก แต่ละบล็อกจะมีคำสั่งให้ปฏิบัติตาม

บทที่ 3

รัส

“ทำไมเธอไม่มากับฉันแล้วดูด้วยตาตัวเองล่ะ”

ตอนอยู่ในหัวม้นก็ฟังดูดี แต่พอพูดมันออกมามันดั่งๆ ผมก็อดรู้สึกอึดใจไม่ได้ ผู้หญิงคนนี้เข้กซี้เกินกว่าจะมาคุยกับผม ผมไม่รู้เลยว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์นี้ได้อย่างไร

เจเจจับได้ว่าผมกำลังดูเธอสอดแนมไปทั่วห้องครัวและปราชัยปลุกใจในหัวข้อ “วิธีประสบความสำเร็จกับผู้หญิง” ชนิดที่คู่ควรกับรางวัลออสการ์ ก่อนจะผลักผมไปหาเธอและสอนให้ผมชวนเธอดื่ม

แม้ผมจะไม่ถึงขั้นไม่เอาอ่าวเรื่องผู้หญิงโดยสิ้นเชิง แต่ก็ยังห่างไกลจากคำว่าดีเลิศ ซึ่งผมพิสูจน์แล้วด้วยการชวนคนแปลกหน้าแสนสวยในบ้านคุยด้วยหัวข้อเรื่องการโจรกรรม โดยปกติแล้วผมต้องการเวลาสักหน่อยเพื่อผ่อนคลายก่อนจะคุยกับใครได้แบบสบายๆ ซึ่งมันไม่เหมาะนักกับบาร์ดื่มมหาวิทยาลัย แต่บางครั้งแอลกอฮอล์ก็ช่วยลดช่องว่างนี้ไปจนทำให้ผมขอเบอร์โทรศัพท์ของใครบางคนได้ แต่ปัญหาก็คือ ผมไม่ค่อยได้ดื่มบ่อยนัก นั่นคือสาเหตุที่ผมโสดมายาวนาน

แม้ว่าผมจะแค่เมาๆ แต่ออโรร่าก็สวยเกินเบอร์ไปมาก จึงเป็นข้ออ้างว่าทำไมสมองของผมถึงขุดความหาเรื่องชวนคุยที่น่าสนใจอย่างสุดชีวิต ผมมองไม่เห็นหน้าเธอเลยตอนเดินเข้าไปหา เห็นแค่ขาเรียวยาวและส่วนโค้งเว้าที่ปกปิดด้วยกระโปรงและเสื้อตัวจิ๋ว แล้วเธอก็โผล่หน้าออกมาจากหลังตู้ ลอนผมสืบลอนด์

ล้อมกรอบใบหน้า แก้มแดงระเรื่อ ดวงตาสีเขียวมรกตจ้องมองมาที่ผมอย่างไว้
เดียงสา เหมือนคนที่โดนจับได้ว่ากำลังแอบหยิบคุกกี้จากกระปุกอยู่ แล้วเธอก็ยิ้ม
ซึ่งเธอยังไปเป็นล้านครั้งในชีวิตแล้ว แต่ผมดันลืมไปเลยว่าตัวเองไร้ทักษะเรื่อง
ผู้หญิง ลืมสนิท ลืมทุกสิ่งไปหมดแล้ว

ก่อนหน้านี้ผมเคยสัญญากับตัวเองว่าจะคุยกับใครสักคนถ้าคิดว่าเธอเซ็กซี่
และในทางเทคนิคแล้วผมก็กำลังทำอยู่ แม้ว่าเธอจะกำลังปฏิเสธผมอย่างสุภาพ
ก็ตาม ผมพยายามอย่างหนักที่จะใช้ความมั่นใจปลอมๆ ที่เบียร์สังเคราะห์ให้ และ
ไม่สติแตกภายใต้สายตาค้นหาของเธอขณะที่เธอพิจารณาข้อเสนอของผม

เธอยื่นมือออกมา ผมต้องหยุดไม่ให้คว้าไปถึงเธอด้วยความประหลาด
ใจ “นำทางสิ”

ผมประสานมือกับเธอและนำเรามุ่งหน้าไปยังห้องนั่งเล่น พร้อมกับท่องไว้
ในหัวว่า *แก้มมันไว่ก่อนเดี๋ยวมันก็กลายเป็นจริง* และ *นายเป็นนักกีฬาฮอกกี้สุด*
ฮอต และ คนเดียวที่รู้ว่านายไม่มั่นใจคือตัวนายเอง อย่างที่เจเจสอนไว้

ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าคำแนะนำของเขาส่งผล แต่เขาดูไม่แปลกใจเลย
เมื่อผมเดินจูงมือออโรราไปยังโต๊ะที่เล่นเกมเจงก้า เขาจะภูมิใจในตัวเองด้วยซ้ำ
ผมคอยโอบเธอระวังไม่ให้คนเมามาชนเธอจนกว่าเราจะไปถึงกลุ่มคนที่อยู่รอบโต๊ะ

“เธอพร้อมแน่หรือ” ผมถาม แม้จะไม่แน่ใจว่ากำลังพูดกับตัวเองหรือพูด
กับเธอ

เมื่อเงยหน้าขึ้นมองผม แววดาของเธอก็อ่อนลงและบีบมือผมเบาๆ “เกม
เจงก้าแค่เกมเดียวจะสร้างปัญหาได้มากแค่ไหนกันเชียว”

“โอ้ เพื่อนของฉันกำลังเรียนคณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเยล พวกนั้น
ถามเขาว่าอะไรถือเป็นความผิดอาญาในแคลิฟอร์เนีย” โจไม่ได้แสดงท่าทีแปลกใจ
เลยสักนิด เขาหยิบโทรศัพท์มือถือมาอ่านรายการให้เราฟัง หลังจากนั้นรีบป้อนและ
เจเจก็ไม่ยอมให้ใครเห็นว่าพวกเขาเขียนอะไรไว้บนบล็อกอีกเลย พวกเขาหัวเราะ
คิกคักกันเหมือนเด็กนักเรียนจอมซน

“ไม่มีอะไรจะบ่งบอกถึงความสามัคคีของนักศึกษาได้ดีไปกว่าการช่วยยื่น

ประกันตัวเพื่อนอีกแล้ว ฉันแน่ใจว่าเราทั้งคู่คงเคยทำอะไรที่เลวร้ายกว่านี้ มาเถอะ”

เธอไม่ปล่อยมือผมขณะก้าวอย่างมั่นใจฝ่าฝูงชน เชิดหน้า ผมพลั้วไสบน ไหล่เปลี่ยนทุกอย่างก้าว ผมไม่แน่ใจว่าตัวเองกลายเป็นผู้ตามได้อย่างไร แต่ผมเดินตามเธอไปจนถึงที่ว่างระหว่างสตาสซีกับเอมิเลีย

สตาสซีโบกมือให้อย่างกระตือรือร้นเมื่อเธอเห็นผมและตบเก้าอี้ข้างตัว “ฉันจองที่นั่งไว้ให้เธอแล้ว มัฟฟิน”

เธอเมาแน่ๆ ถ้าดูจากการที่เธอตอบโต้ะแรงจนบล็อกเงก้าและแก้วช็อคยัง สะเทือน

“โอเค ยายก็อดซิลล่า” โลล่าตะโกนจากฝั่งตรงข้าม “อย่าเพิ่งถล่มตึกก่อน ทุกคนจะแก้ผ้าลิ ให้ตายเหอะ”

สตาสซีทำปาก อู๊ปส์ แล้วส่งยิ้มเมาสะลึมสะลือให้ผมขณะชุกตัวอิงแอบแนบเนท เธอเหลือบมองมาที่มือผมซึ่งจับมือออโรว่าอยู่ก่อนจะตัวตมอมองออโรว่า เธออ้าปากค้างเล็กน้อยก่อนจะยกนิ้วโป้งให้ผมอย่างเก๋ๆ ทั้งๆ

ในสภาพแบบนี้ แล้วผมจะทำท่าทางมั่นใจกับใครได้อย่างไรกัน

“มัฟฟินเธอ” ออโรว่าถามขณะที่เราแทรกตัวเข้าไปอยู่กลางกลุ่มเพื่อน เธอปล่อยมือผมเพื่อหาโทรศัพท์มือถือในกระเป๋า ผมอยากหาที่วางมือแทนที่จะยืนเก้งก้างอยู่ข้างเธอ แต่การเช็กโทรศัพท์เป็นสิ่งที่ผมชอบน้อยที่สุด ผมจึงตัดสินใจล้วงกระเป๋ากางเกงแทน ผมมองดูเธอปิดการแจ้งเตือนไปมา ถอนใจเล็กน้อย ก่อนยัดมันกลับเข้าไปในกระเป๋าและเงยหน้ามองผม

“เรื่องมันยาวมาก แบบยาวจริงๆ” ผมรู้สึกเหมือนความสัมพันธ์ปลอมๆ ของผมกับสตาสซีที่กินเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงนั้นผ่านมาล้านปีแล้ว ผมไม่แน่ใจว่าจะบรรยายความสัมพันธ์ประหลาดแต่ดีต่อใจที่เรามีร่วมกันได้หรือไม่ แม้ว่าเธอจะบอกว่าทักษะการสื่อสารสุดห่วยของผมจะทำให้เธอปวดหัวก็ตาม

พูดอะไรที่มันน่าสนใจน้อยลิ คัลลาแฮน

ออโรว่าไม่ได้พูดอะไรต่อเมื่อผมไม่ตอบคำถาม เธอหันไปคุยกับเอมิเลียที่อยู่ด้านข้างแทน ผมถอนใจแล้วหันไปทางเพื่อนตัวเอง คนในทีมกำลังกระหน่ำ

คำถามใส่รีอบบี้ ผมเห็นว่าเขาเริ่มหงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ “เฮนอยู่ไหนวะ” รีอบบี้ถาม พลางมองเพื่อนร่วมทีมของผมทีละคน “นี่เป็นความคิดบ้าๆ ของเขา”

“ผมอยู่นี่!” เฮนรีตะโกนขณะเบียดฝ่าฝูงชน โดยมีผู้หญิงผมยุ่งเดินตามเขา มาติดๆ “โทษที่ ผมอยู่นี่”

ถ้าเป็นฮอกกี้และเฮนรีมาสายเพราะไปมีเซ็กส์รีอบบี้คงฉีกอกเขา รีอบบี้จริงจังกับเกมในปาร์ตี้ไม่แพ้ฮอกกี้ แต่เขาพยายามอย่างหนักที่จะพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้ตึงเครียดเหมือนพอลก์เนอร์ หลังจากถูกเปรียบเทียบกับพอลก์เนอร์มาทั้งวัน

เบ็กกี้ คู่ควงคนล่าสุดของเฮนรีกระซิบอะไรบางอย่างข้างหู เธอจูบแก้มเขา แล้วหายตัวกลับเข้าไปในงานปาร์ตี้ ยิ้มยิวนของเฮนรียิ่งทำให้รีอบบี้หงุดหงิด ซึ่งถือเป็นเรื่องเยี่ยมสำหรับผู้เล่นทุกคนที่แอบนับถอยหลังรอให้เขาระเบิด

รีอบบี้หยุดจ้องทุกคนและยกแขนขึ้นเล็กน้อย เหมือนกับว่าเขากำลังจะตบมือ ทุกคนกลั้นหายใจ แต่แขนข้างหนึ่งลดลงและอีกข้างหนึ่งโอบรอบสะโพกของโลล่า “โอเค—”

“ขอไปห้องน้ำแป๊บได้มั๊ย” คริสถาม

“ไม่ได้เว้ย ห้ามเลย” รีอบบี้ตะคอก “ยืนตรงนั้น แล้วฟังกติกาของเกมก่อน ที่ฉันจะบ้า!”

ทุกคนต่างถอนหายใจกันเป็นทอดๆ ยกเว้นผมและเฮนรี หยิบกระเป๋าสตางค์และยัดเงินใส่มือของคริสที่ยื่นมา รีอบบี้รอขณะกอดอกแน่น เมื่อเงินทั้งหมดเปลี่ยนมือแล้วเขาจึงเริ่มต้นพูดอีก “คนต่อไปที่ทำให้ฉันหงุดหงิดจะไม่ได้เล่นฤดูกาลหน้า” ทุกคนรอรอเสียบๆ กัดปากกลั้นหัวเราะ “ให้ผู้เล่นตึงบล็อกเงก้าออกมา ถ้าไม่มีอะไรเขียนไว้ก็ถึงตาคนถัดไป จากนั้นก็วางบล็อกไว้ข้างบนสุด”

“จั่นก็เหมือนเงก้าทั่วไปนะสิ” เจเจยิ้มกว้าง

รีอบบี้ไม่สนใจเขา อาจเป็นเพราะเขาไม่สามารถไล่เจเจออกจากทีมได้อีกต่อไป “ถ้าได้รับคำท้าคนเล่นต้องทำตามคำท้า หรือถูกทำโทษตามที่เขียนไว้ด้านหลัง หรือตีมือสองข้อ แต่ถ้าไม่ใช่ผู้เล่นฮอกกี้นักสองร้อยปอนด์ ก็ตีแค่ข้อเดียวพอจะได้ยุติธรรม ใครที่ทำให้กองบล็อกล้มต้องวิ่งแก้ผ้าไปตามถนนเมเปิด

โลล่า เธอเล่นคนแรก”

“เดี๋ยวก่อน” โจซัดชั่น “ทำไมถึงต้องดื่มในเมื่อมีบทลงโทษด้านหลังอยู่แล้ว”

รีอบบี้จ้องเขาด้วยสายตาที่ทำเอาผมเสียวสันหลัง “เพราะฉันเป็นคนกำหนดกติกาและบอกให้ต้องทั้งดื่มและถูกทำโทษไง”

เกมเริ่มขึ้น ทุกอย่างโกลาหลตามแบบฉบับทีมไททันส์ แมตตีต้องส่งรูปสุดท้ายที่ถ่ายในโทรศัพท์เข้าข้อความกลุ่มของครอบครัว เขาไม่ยอมบอกเราว่ารูปนั้นคืออะไร แต่เขาต้องหลบออกไปเพื่อรับสายจากคุณยาย เฮนรี่และบ๊อบบี้ต้องแลกเสื้อผ้านกัน โจได้บล็อทที่เขียนว่า “ส่งกางเกงชั้นในให้คนตรงข้ามคุณ” เอมีเลียเพื่อนของออโรราเถียงกับคริสว่าเธอไม่ใช่คนตรงข้ามใจแต่เป็นคริสต่างหาก เมื่อเกมเวียนมาถึงโต๊ะฝั่งเรา คริสก็สวมกางเกงบ็อกเซอร์ของโจทับเสื้อผ้าของเขา เขายอมดื่มสองขวดแทนการกอดจูบกับเอมีเลียซึ่งมีแฟนสาวแล้ว แอ้มขู่ว่าจะต่อยม่วงเลยถ้าเขาลอง เอมีเลียได้บล็อทเปล่าตามด้วยออโรราที่ได้แบบเดียวกัน ความผิดหวังในสายตาของใครบางคนก็ปิดไม่มิดเลยทีเดียว

ผมมัวแต่วอกแวกกับปากบุญอันแสนจะน่ารักของเธอ เมื่อเพื่อนคนหนึ่งตะโกนว่า “รีบหน่อยสิวะมัฟฟิน” ผมจึงดันบล็อทออกจากตรงกลางอย่างระมัดระวัง

เอาข้อความล่าสุดที่คุณได้รับให้คนข้างๆ ดู

ผมพยายามไม่ให้บล็อกเลื่อนหลุดมือเพราะมือเริ่มมีเหงื่อออกแล้วลองกลับด้านดู บทลงโทษคงไม่มีทางแย่นขนาดนั้นหรอกน่า

ส่งข้อความ “ฉันรักคุณ” ถึงพอลีกเบอร์

ชะที่ไหนล่ะ

คนรุมถามผมว่ามันเขียนว่าอะไร แต่ผมกำลังใช้ความคิดหาทางออกจากสถานการณ์นี้ให้ได้โดยไม่ต้องอธิบายว่าผมต้องทำอะไรบ้าง นอกจากไม่ยอหาเรื่องกวนโทสะโค้ชแล้ว ข้อความล่าสุดที่ผมได้รับคือข้อความจากพ่อที่ขอให้